

1. PROSINEC – SVĚTOVÝ DEN BOJE PROTI AIDS

© Susan Sandars/ MSF

Koinfekce HIV a tuberkulózou - zdravotnická bitva na dvou frontách

Každoročně se u 9 milionů osob rozvine aktivní tuberkulóza a přibližně 1,7 milionů nakažených na její následky zemře. Počet osob infikovaných tuberkulózou v zemích s vysokou incidencí HIV stoupá, děje se tak především v jižní Africe, oblasti s nejvyšším výskytem HIV. Tuberkulóza je jednou z hlavních příčin úmrtí osob nakažených HIV. Za posledních 15 let se výskyt tuberkulózy v zemích s vysokou incidencí HIV ztrojnásobil. Lidé nakažení HIV mají 50krát vyšší pravděpodobnost, že se u nich v daném roce rozvine aktivní tuberkulóza, a asi třetina z 33 milionů osob nakažených HIV na celém světě má latentní tuberkulózu. V roce 2006 bylo přítom na tuberkulózu testováno méně než jedno procento osob nakažených HIV. *(Pokračování na str. 3)*

Uvnitř: Dopis od českého logistika na misi ve Svazijsku o tom, jak hrál „africký fotbal“

EDITORIAL

© MSF

Z globálního hlediska byly v průběhu posledních deseti let zmobilizovány ohromné prostředky na to, aby poukázaly, jak obrovský problém představuje HIV/AIDS. *Lékaři bez hranic*, kteří poskytují zdravotnickou pomoc a léčbu nakaženým lidem z více než 30 zemí, tak byli jedni z prvních, kteří mohli vidět úspěchy, na druhé straně však i nedostatky tohoto úsilí.

Lékaři bez hranic poskytli více než 140 000 HIV/AIDS pacientů zdravotní péči a antiretrovirovou terapii (ART) v přibližně 30 zemích světa. První HIV/AIDS pacienti byli léčeni pomocí ART v roce 2000. V tom čase měla epidemie na svědomí již 16 milionů lidských životů.

Dobrou zprávou je fakt, že díky antiretrovirové terapii (ART) jsou naživu přibližně 4 miliony HIV pozitivních pacientů. Nárůst v používání ART v rozvojových zemích prodloužil a zkvalitnil lidem život, navrátil jim jejich důstojnost a samostatnost a také schopnost podílet se na rodinném a společenském životě. V některých zemích vedlo používání ART ke snížení celkové úmrtnosti a mělo také pozitivní dopad na sociální úroveň populace.

Špatnou zprávou však je, že týmy *Lékařů bez hranic*, které pracují v projektech na léčbu HIV/AIDS, jsou svědky toho, že mezinárodní pomoc v boji proti této nemoci slábne. V některých zemích jsou pacienti v nemocnicích odmítáni a lékaři jsou tak stavěni do neakceptovatelné pozice, kdy jsou nuceni léky na léčbu HIV/AIDS pacientům podávat na příděl. Na druhé straně sesilnější a lépe tolerované léky, které jsou předepisovány pacientům v rozvinutých zemích, nedostávají ke všem pacientům. Nejjasnější známkou poklesu politického zájmu o problematiku HIV/AIDS je závažný nedostatek financí určených na tyto projekty.

Lékaři bez hranic se snaží zlepšit životy lidí nakažených virem HIV nejen poskytováním zdravotní péče, ale také lobováním a cílenými kampaněmi. Naše nedávná kampaň, která vyzývá farmaceutické společnosti ke sdílení HIV patentů a urychlení vývoje nových léků v projektu Patent Pool, je jedním z aspektů, které jak doufáme, povedou ke snižování cen a zvyšování produkce těchto léků. Cíl, který bychom rádi dosáhli v léčbě HIV/AIDS a mnohých dalších opomíjených nemocí – přístup ke zdravotní péči a nezbytným lékům pro všechny, kteří je potřebují – je však bohužel v nedohlednu.

Prosíme vás, abyste se spolu s námi pokusili zlepšit tuto situaci tím, že nám i nadále budete věnovat svou náklonnost a podporu. Jenom tak budeme i v budoucnu schopni pomáhat v těžkých životních situacích milionům trpících lidí na celém světě.

Rád bych touto cestou také popřál všem veselé Vánoce a šťastný nový rok. Doufám, že rok 2010 bude rokem pozitivních změn, na kterých všichni tak usilovně pracujeme.

**Projekty *Lékařů bez hranic* můžete podpořit ve veřejné sbírce na účtu:
210 10 50 700 / 2700**

OBSAH

Koinfekce HIV a tuberkulóza - zdravotnická bitva na dvou frontách	str. 1 a 3
The Positive Ladies Soccer Club – nový dokument <i>Lékařů bez hranic</i> ze Zimbabwe	str. 4
Somálsko: Nepřetržitá zdravotní péče zachraňuje životy	str. 5
Dopis z mise: O tom, jak jsem hrál „africký fotbal“	str. 6
Fotogalerie	str. 7

KOINFEKCE HIV A TBC: SVĚDECTVÍ MLADÉ ŽENY ZE SVAZIJSKA

(Pokračování z 1. str.) **Nonkululeko Mamba je mladá pětadvacetiletá žena. Na první pohled by nikoho nenapadlo, že je HIV pozitivní a trpí rezistentní tuberkulózou. Dodnes musí čelit stigmatizaci svého okolí. S tím už se však vyrovnala. Má spoustu přátel, je jako jakákoli jiná dívka – silná, šťastná a přátelská. Zároveň pomáhá těm, kteří se musí vyrovnat s podobným osudem.**

„Pomáhám pacientům čekajícím na léčbu HIV a tuberkulózy. Nechci, aby trpěli tak, jako jsem trpěla já,“ říká Nonkululeko, když přibližuje svou práci „zkušené pacientky“ v nemocnici Hlatikulu vedené Lékaři bez hranic a svazijským ministerstvem zdravotnictví.

Plachá Nonkululeko přijíždí do nemocnice vzdálené třicet minut jízdy od jejího domova pomáhat ostatním pacientům. Učí je, jak užívat léky a dává jim cenné rady. Z nové role, ve které poskytuje oporu lidem, kteří se cítí osamělí a povzbuzuje je v boji s tuberkulózou, má radost.

„Chápu, čím ostatní pacienti prochází, protože jsem konec konců taky pacientka. Denně užívám nejméně 15 prášků jen proti rezistentní tuberkulóze. Jsou různě velké. Některé jako pšeničné zrnko, jiné jako fazole nebo ještě větší. Je to těžké, ale nemám jinou možnost, protože chci žít normální život. Po třech letech jsem si konečně zvykla na užívání takového množství léků. Bylo by ale lepší, kdyby šlo všechny ty léky sloučit do jednoho. Bylo by to jednodušší a méně zatěžující. Prvních osm měsíců mé léčby jsem musela docházet na kliniku na injekce každý den. Když jsem byla hodně slabá, jela jsem autobusem...“

Nonkululeko diagnostikovali HIV v roce 2006. Dva měsíce poté dostala horečku a začala kašlat. Navštívila nejbližší nemocnici, která se nachází v hlavním městě Mbabane, a tam se ukázalo, že má také tuberkulózu.

„Můj svět se zhroutil. Brečela jsem a brečela, dokud v mých očích nezbyly už žádné slzy. Jsem stydlivá. Neměla jsem žádné přátele. Byla jsem hrozně slabá, jen jsem čekala, až mi matka přinese jídlo. Nemohla jsem nic dělat. Ptala jsem se Boha, proč tohle dopustil,“ vzpomíná.

Po šesti měsících léčby jí lékař oznámil, že její léčba selhává. *„Jste rezistentní k těmto lékům,“ řekl mi lékař. „Zeptala jsem se ho, co to znamená, ale nic mi nevysvětlil. Nevěděla jsem, co se děje. Poslali mě do nemocnice Hlatikulu v oblasti Shiselweni. Tam mi vysvětlili, že léčba rezistentní tuberkulózy je dražší než u běžné tuberkulózy, vyžaduje více léků, trvá minimálně dva roky a zahrnuje také injekce.“*

Vedlejší účinky léčby rezistentní tuberkulózy mohou být závažné. *„Téměř neustále mě bolí nohy, chůze je pro mě obtížná. Pořád mám horečku. Pokaždé, když si ráno vezmu všechny ty léky, je mi špatně. Je jich moc. Ale copak mám jinou volbu? Chci žít pozitivní život a tohle je cesta k němu.“*

Svazijské království v jižní Africe s 1,1 milionem obyvatel, z nichž více než čtvrtina je HIV pozitivní, patří k zemím s nejvyšší úmrtností na AIDS na světě. Svazijský zdravotnický systém, již tak chatrný, je nyní na pokraji vážné krize způsobené epidemií HIV a tuberkulózy. Každoročně v této malé populaci přibude 14 000 nových případů tuberkulózy, přičemž 80% nakažených tuberkulózou je současně infikováno HIV. Tato vražedná kombinace HIV a tuberkulózy snížila průměrnou délku života pod hranici 32 let. Mezinárodní humanitární organizace Lékaři bez hranic působí ve Svazijsku od listopadu 2007. Léčí zde pacienty nakažené tuberkulózou a zaměřuje se především na rezistentní formy tohoto onemocnění.

THE POSITIVE LADIES SOCCER CLUB – NOVÝ DOKUMENT LÉKAŘŮ BEZ HRANIC ZE ZIMBABWE

Mysleli si, že si jen tak hrajeme. Smáli se nám a říkali: „Copak ženské můžou hrát fotbal? Budete v tom dobré? Copak můžou nemocní lidé jako vy hrát fotbal?“ komentuje Meria Kabudura, pozice křídlo.

© The Positive Ladies Soccer Club

Skupina HIV pozitivních žen v Epworthu, jedné z nejchudších zimbabwských čtvrtí, se rozhodla založit fotbalové družstvo. Běžně ženy v Zimbabwe fotbal nehrají a HIV pozitivní ženy jsou zde tak stigmatizovány, že se svou diagnózu bojí sdělit dokonce i nejbližším členům rodiny. To vše musela tato skupina žen překonat a najít v sobě sílu bojovat s nepřízní osudu.

Film ukazuje fotbalové družstvo ARV Swallows a především život čtyř jeho hráček. Dozvídáme se jejich příběhy, sledujeme jejich běžný život, návštěvy kliniky či kostela, tréninky i fotbalová utkání.

Nápadu založit ženské družstvo se vysmívá většina místních obyvatel. Obzvláště muži opovrhují myšlenkou ženského fotbalu. A vypadá to, že první tréninky jejich slova potvrzují – Swallows jsou beznadějně a zoufalý trenér opouští hřiště.

Kapitánka Annafields je přesvědčená, že tým ARV Swallows bude úspěšný. Motivuje hráčky povzbuzujícím projevem a ony se pustí do intenzivní přípravy. Ta probíhá i doma – o samotě, s ostatními členkami týmu nebo s vlastními dětmi. Sledujeme jejich průpravu i to, jak ji začleňují mezi své denní povinnosti.

Pro Meriu je obtížně docházet pravidelně na tréninky. Její HIV pozitivní muž má tuberkulózu a každý den po dobu dvou měsíců musí dojíždět do místní kliniky na injekce. Existuje jediný způsob, jak se může na kliniku dostat: na trakaři, ve kte-

rém ho před sebou tlačí Meria. Ta ho musí také dovézt zpět, sehnat dost dříví na přípravu jídla pro celou rodinu, a postarat se o děti. Najít po tom všem ještě energii na fotbalový trénink není lehké, ale její spoluhráčky jí to nedovolí vzdát. Díky jejich pomoci má sílu pokračovat.

Obránkyně Nyari popisuje svou HIV diagnózu jako nejsmutnější období svého života. Její sousedé jí sdělili, že by bylo lepší, kdyby se sama otráвила a zemřela. To, že je součástí týmu, jí poskytuje podporu, navíc získala prostor, kde může hovořit o svých problémech a získat útěchu či radu.

„Přestože máme virus HIV, nejsme oběťmi AIDS,“ říká Annafields Phiri, kapitánka týmu.

Tyto ženy své situaci čelí s odhodlaností, vytrvalostí a především radostí. I přes své nesnáze zpívají, tančí a radují se.

Všechny členky týmu musely v životě překonat mnohá úskalí. A nedostatek fotbalových dovedností jen jedním z nich. China byla tak vážně nemocná, že se nebezpečně přiblížila smrti. Vzkřísil jí její vlastní syn, byla diagnostikována HIV infekce a China se začala léčit. Nyní si na živobytí vydělává prodejem dřeva, které se synem sbírá. Ve dnech, kdy není dost peněz na jídlo, zapálí oheň, aby si sousedé mysleli, že vaří, ale jdou spát s prázdným žaludkem. China je silná osobnost a když zjistí, že je jí muž nevěrný, vyžene ho z domu. Její pozice útočnice v týmu jí dodává pocit hrdosti.

Mnohé HIV pozitivní pacientky zažívají diskriminaci a trpí depresemi. Když Annafields zjistila, že má HIV, její bytná se jí smála a křičela na ní: „Podívej se na ostatní, co jsou na tom jako ty – umírají!“ Paradoxně sama bytná se také nakazí HIV a Annafields jí pomáhá uvědomit si, že toto onemocnění nemusí být rozsudkem smrti.

„Musím dát gól, musím dát gól,“ říká si Annafields během finále, kdy je skóre vyrovnané 1:1. „Náš tým musí vyhrát. Ukážeme celému světu! Už se na nás nikdy nebudou dívat skrz prsty!“

Film The Positive Ladies Soccer Club ke shlédnutí také ve vaší kanceláři Lékařů bez hranic (Vlašská 28, Praha 1 – Malá Strana). Promítáme v původním znění s anglickými titulky dne 18.1.2010 od 18:30.

Prosíme zájemce, aby se vzhledem k našim omezeným prostorovým možnostem registrovali na tel: 257 090 150 nebo na emailu: zpravodaj@leka-ri-bez-hranic.cz.

SOMÁLSKO: NEPŘETRŽITÁ ZDRAVOTNÍ PÉČE ZACHRAŇUJE ŽIVOTY

Dr. Maslah se rychle převléká do zeleného oděvu a spěchá na sál nemocnice South Galcayo k akutní operaci mladého pobodaného muže. „Zavolali mi v osm hodin večer,“ vysvětluje. „V deset hodin jsme byli na sále a v jedenáct byl pacient stabilizovaný.“

Následující ráno se příbuzní pacienta shromáždí v nemocnici, povídají si a dokonce se hlasitě smějí. To když se dozví, že mladý muž bude v pořádku. Uklidní přátele a další příbuzné, kteří spěšně přijeli v očekávání nejhoršího.

Dr. Maslah je jedním ze 144 somálských zaměstnanců spolupracujících s *Lékaři bez hranic* v nemocnici South Galcayo a jeho práce je zásadní pro zachování chirurgické péče v této nemocnici. Na počátku roku 2008, v době kdy se konflikt v Somálsku vyostřil a zdravotní potřeby stoupaly, byli *Lékaři bez hranic* nuceni ze Somálska evakuovat své mezinárodní zaměstnance. Od té doby vedl projekty *Lékařů bez hranic* somálský personál s podporou a kontrolou řídicích týmů sídlících v Nairobi, které do oblasti vyjíždí, když to bezpečnostní situace dovolí. Bez práce Dr. Maslah a stovek dalších Somálců, kteří pracují pro *Lékaře bez hranic* po celé zemi, by tisíce lidí nedostaly bezplatnou život zachraňující péči.

Vzhledem k tomu, že nemocnice South Galcayo je jedinou nemocnicí poskytující bezplatnou akutní chirurgickou péči v této oblasti, jsou noční telefonáty a výjezdy k neodkladným operacím běžnou součástí práce Dr. Maslah. „Každý měsíc operuji asi 40 pacientů s poraněním břicha,“ říká Dr. Maslah, „střelné a bodné rány, poranění tlustého střeva a úrazy z automobilových nehod.“

Do nemocnice South Galcayo přijíždí pacienti až z Etiopie. Chirurgické zákroky jsou jen jednou ze služeb, které zde *Lékaři bez hranic* poskytují. Čekárna ambulantního oddělení, lůžkové oddělení, porodnice a dobře odvětrávané oddělení centra pro tuberkulózu mají jedno společné - neustále je tu živo. *Lékaři bez hranic* tu měsíčně poskytnou 4000 ambulantních ošetření, přijmou přibližně 120 pacientů na lůžkové oddělení a přivedou na svět přes 100 dětí.

Dlouhé období sucha spolu s boji a přemrštěnými cenami potravin vedou k tomu, že nutriční centrum je často nacpané k prasknutí. Poradkyně Jibril ukazuje na dlouhou řadu skleslých žen chovajících slabé, dehydratované děti, které čekají na přijetí do výživového centra *Lékařů bez hranic*. „Každý měsíc přijmeme těžké případy s průjmy, spalničkami, dehydratací a meningitidou. V poslední době je ale nejčastějším problé-

mem těžká akutní podvýživa. Právě léčíme devadesát pacientů v prostorech určených pouze pro šedesát.“

Únava ve tvářích mnohých matek zračí dlouhou cestu, kterou musely podniknout, aby se do nemocnice dostaly. Vzhledem k trvající nejisté bezpečnostní situaci nemohou týmy *Lékařů bez hranic* vyjíždět auty do terénu a pacienty přivážet. Jak sdělila jedna z matek: „Mnozí lidé z vesnice vědí, že je tu péče zdarma, ale největším problémem je doprava. Cesta může trvat několik dní a je hodně drahá, stojí kolem 500 000 somálských šilinků (asi 10 amerických dolarů). To si spousta lidí nemůže dovolit a tak zůstávají doma a někteří ve vesnici zemřou.“ Popáleniny mnohých dětí v nutričním centru svědčí o tom, že se matky nejdříve obrací na tradiční léčitele a nemocnice jsou až jejich posledním východiskem.

Vedle této skupiny se ostře vyjímá žena s širokým úsměvem stojící ve dveřích nutričního centra. Na jedné ruce chová zdravě vyhlížející miminko a v druhé drží tašku s potravinovým přídělím, který od *Lékařů bez hranic* dostala pro svou rodinu. Zvýší hlas, aby překřičela ohlušující křik plačících dětí, a děkuje jednomu ze zaměstnanců. „Strávila tu poměrně dlouhou dobu a dnes se vrací domů se zdravým dítětem,“ říká Jibril.

Zaměstnanci *Lékařů bez hranic* jako Jibril a Dr. Maslah vytrvale pracují v nemocnici South Galcayo s dalšími oddanými somálskými zaměstnanci na tom, aby přinesli do života místních skutečnou změnu. „Zaměstnanci téhle nemocnice už zachránili mnoho životů,“ říká Dr. Maslah.

Lékaři bez hranic působí v Somálsku již více než 17 let a i nadále poskytují bezplatnou zdravotní péči v osmi oblastech této země díky oddanosti somálského personálu podporovaného řídicími týmy z Nairobi.

(Pokračování z 5. str.) Jen v roce 2008 Lékaři bez hranic poskytli 727 428 ambulantních ošetření, z toho 267 168 dětem mladším pěti let. 55 000 žen využilo prenatální poradnu a 24 000 pacientů bylo přijato na lůžkovou oddělení klinik a zdravotních zařízení podporovaných Lékaři bez hranic. Proběhlo 3878 operací, z toho

1249 kvůli násilným činům. Zdravotnické týmy léčily 1036 pacientů trpících těžce opomíjeným onemocněním kala azar, více než 4000 pacientů s malárií a začaly léčbu 1556 pacientů s tuberkulózou. Téměř 35 000 podvyživených osob dostalo výživu a zdravotní péči, 82 174 lidí očkováni.

DOPIS Z MISE: O TOM, JAK JSEM HRÁL „AFRICKÝ FOTBAL“

Lékaři bez hranic působí ve Svazijsku od listopadu 2007 a léčí zde pacienty nakažené HIV a tuberkulózou. HIV/AIDS je tu součástí života každé rodiny – více než čtvrtina obyvatel je totiž HIV pozitivní. Ve Svazijsku je momentálně na misi i český logistik Marek Dvořák. Vede tým asi 40 místních spolupracovníků, kteří zabezpečují plynulý chod mise z technické stránky. O veselou historku, jak je také možné bojovat s HIV, se s námi podělil v dopise z mise.

V sobotu v osm ráno je s místními zaměstnanci naplánovaný sraz před naší kanceláří. Odjíždíme po půl deváté, kdy dorazili poslední, tři bereme po cestě. Nálada je výborná. Všichni jsou oblečení v civilu a já měl zato, že si jdeme jen zkopat, tak jedu rovnou v šortkách a ve sportovním. Po příjezdu do Hlatikulu se s velkým překvapením dívám, jak Wonderboy vybaluje dresy. Náš tým má trička s motivy našeho projektu. Tato investice má za úkol udělat co největší osvětu ohledně TBC a HIV při turnajích organizovaných Lékaři bez hranic, které se konají 4x do roka s fotbalovými kluby regionu Shiselweni. Příští turnaj

je naplánován na půlku srpna, kde se Lékaři bez hranic, resp. naši osvětoví pracovníci, snaží informovat o způsobech a možnostech léčby, a také otestovat co nejvíce lidí.

Téměř všichni mí místní kolegové mají kopačky a evidentně jsou to zkušení fotbalisté. Začínám přemýšlet, jestli jsem se trochu nepřecenil. A to ještě nevím, co mne čeká. Plánovaný začátek v devět se nekoná. Družstvo soupeřů – učitelů z místní střední školy – přijíždí před desátou. Zahajujeme rozcvičku. Jakmile všichni zjišťují, že do balonu jakžtakž kopnout umím, jsem do týmu naplno integrován. Soupeř je připraven, já dělám ještě pár fotek a koná se výkop. Mám nastoupit až v druhé půli, což mne uklidňuje, protože po rozcvičce sotva chytám dech.

Vedeme 3:0. Nastupuji v poslední minutě prvního poločasu a hned dělám českému fotbalu skvělou vizitku. Snažím se v našem pokutovém území vyhlavičkovat volný přímý kop. Zjišťuji, že jsem to jaksi neodhadl a naprosto instinktivně hrabu do balonu rukou. Ještě, že je to „přátelák“. Všichni ze mě mají hroznou legraci, ale berou to sportovně a uklidňují mne, že máme ještě 2 góly k dobru. Navíc jsem široko daleko jediný bílý, tak jsou asi shovívavější.

Druhý poločas začíná parádně. Docela se chytám. Neproměňujeme několik tutovek, ale obecně máme navrch. V patnácté minutě ale přichází menší krize. Vydržím to dalších deset minut, a necítím nohy, hlásím střídání. Jsem absolutně vyřízený, ale všichni mne podporují, že to chce trénink a že s nimi musím trénovat každý den. Neproměňujeme penaltu, ale nakonec vyhráváme 4:2. Ještě fotím skupinku soupeřů, kteří po zápase pijí pivko (jako u nás) a odjíždíme domů. Já osobně se těším rovnou do postele.

FOTOGALERIE

Hlasy z války ve východním Kongu / Martin Beaulieu, září 2009

Ozbrojený konflikt sužuje východní Kongo již více než 10 let. Stovky tisíců obyvatel jsou na útěku před násilím v provinciích Severní a Jižní Kivu a Orientale. Lidé jsou vystrašení. Mnozí jsou nemocní nebo zraněni, byli znásilněni, zneužíváni, přišli o všechn majetek.

Ve snaze upozornit na kritickou situaci na východě DRK připravili *Lékaři bez hranic* kampaň Condition Critical - Hlasy z války ve východním Kongu, aby umožnili jeho obyvatelům mluvit o svém životě a boji, který svádí o přežití.

Justin a jeho rodina v příbytku, který jim přidělil vůdce uprchlického tábora Kahe na předměstí Kitchangy (Severní Kivu, DRK). Justin do uprchlického tábora přišel před třemi dny. Na cestě strávil několik dnů.

Françoise se léčí s početnými popáleninami v nemocnici Rutshuru (Severní Kivu, DRK), kde o ni pečuje matka. Jedné noci rebelové zapálili její dům, ve kterém byla i s rodinou uvězněna.

Malý desetiletý Delphin se zotavuje na oddělení popálenin v nemocnici Rutshuru (Severní Kivu, DRK).

Vysídlená rodina našla útočiště v táboře Kirima nedaleko Nyanzale (Severní Kivu, DRK).

42 milionů lidí na útěku před hladem, válkami či přírodními katastrofami

© Ton Koene

Lékaři bez hranic pomáhají trpícím a nemocným. Poskytujeme odbornou zdravotní péči, psychologickou pomoc, pitnou vodu a nezbytné životní potřeby. Léčíme při epidemiích, očkujeme, v nemocnicích i v mobilních klinikách, v uprchlických táborech i ve vzdálených oblastech, kam se jinak žádná pomoc nedostane. Každoročně pomáháme milionům lidí ve více než 60 zemích světa.

Pomozte nám zachránit více lidských životů!

Staňte se pravidelným dárcem Lékařů bez hranic.

Více na www.lekari-bez-hranic.cz/pravidelne_dary či na tel. 257 090 150.

Děkujeme Vám!

1999:
Nobelova cena za mír

Zpravodaj Lékařů bez hranic - informační servis pro dárcy a příznivce.

Vydavatel a redakce: Lékaři bez hranic - Médecins Sans Frontières in Czech Republic, o.p.s.

Kontakt: Vlašská 332/28, 118 00 Praha 1, tel: 257 090 150, fax: 257 090 155, e-mail: office@lekari-bez-hranic.cz.

Grafika: WTL I.M.C. Services (formou sponzorské podpory).